

не се криятъ, стоятъ гордо насреща съ викове: дайте ни свобода, искаме свобода!“

Турцитѣ разбраха, че сега работата става сериозна. Започнаха да прекарватъ войски отъ Цариградъ, отъ Анадола (Мала Азия), отъ Албания... Въ Солунъ имало единъ младъ чиновникъ, на име Кязимъ бей. Той се показвалъ като добъръ и кроткъ човѣкъ.

Единъ день за почуда беятъ се изстжпилъ на площада, събралъ много хора около си и извикалъ:

— Хей, мюсюлмани! Не виждате ли, що става въ Македония? Млади и стари българи вирнали глава и се готвятъ да ни отнематъ царството. Тѣ всѣки день се хвалятъ, че братята имъ българи отъ Княжеството щѣли да дойдатъ да ги освободятъ. Тамъ имало голѣма и добре въоръжена войска. Чувате ли, ислями! Докато България всѣки день става по-силна, нашата властъ въ Македония пада. Всички да постъпите въ аскера, да се въоръжите и да нападнете България!

Турцитѣ, като чули тѣзи думи, почнали да се събиратъ около джамиитѣ и да постъпватъ въ казармитѣ. Наскоро въ Одринъ се събрали до 100,000 войници. Единъ паша излѣзълъ и казалъ: „Почакайте малко, следъ нѣколко месеца, азъ ще обуча събранитѣ турски младежи и съ тѣхъ ще ида въ София да разреши македонския въпросъ“.

Бомбитѣ почватъ да пукатъ. Съюзъ на България съ Сърбия.

Турцитѣ се готвятъ противъ България. Но и македонскитѣ младежи не спиратъ. На 20. ноемврий 1911 година една адска машина избухва върху желѣзопътната линия между Дойранъ и Демиръ-Хисаръ. Машината изкокнула изъ релситѣ, нѣколко вагона се обърнали, началникътъ на влака и нѣколко чиновници били убити и 20 души ранени. Въ сжщиятъ день близу до градъ Велесъ на Вардара, вечерята по здрачъ, избухва